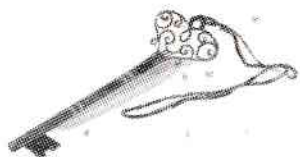

LBRIS

We know
books

SERIA PAGES & CO:

TILLY ȘI RĂTĂCITTORII
TILLY ȘI BASMELE PIERDUTE
TILLY ȘI HARTA POVEȘTILOR

gama
imago®

* PAGES *
* & CO *
* * * * *

volumul III

TILLY ȘI
HARTA POVEȘTILOR

ANNA JAMES

Ilustrat de Paola Escobar

Traducere din limba engleză de Adrian Deliu-Bianu

UN PLAN CA LUMEA

Caut o carte.

Matilda Pages și bunicul ei își ridicară privirile de pe cartonașele cu recomandări de carte la care scriau și văzură un bărbat stând în fața lor, dincolo de tejgheaua librăriei Pages & Co. În prăvălie domnea liniștea și razele aurii ale soarelui de dinaintea amurgului se prelingeau înăuntru prin ferestrele înalte, făcând ca totul să pară somnoros și pașnic.

— Ei bine, sigur că vă putem ajuta în privința aceasta, zise tataia, bucuros că are un client. Ce carte anume?

— Mă tem că nu-mi prea amintesc titlul, continuă bărbatul. Și nici autorul, dacă stau să mă gândesc. Dar știu că are o copertă albastră. Sau, cel puțin, așa cred.

— Puteți să vă amintiți *orice* din cuprinsul ei? insistă bunicul pe un ton încurajator. Tilly zâmbi: îi

plăcea mult să-l vadă încercând să deducă, din orice fărâmă de informație rămasă în amintirea clientului, ce carte voia.

— Nu prea..., răspunse vag bărbatul. Ce ciudat! Am intrat în prăvălie special ca să iau cartea asta: era preferata mea atunci când eram mic... sau a fost preferata mamei? Îmi scapă. Iar acum că sunt aici, nu-mi amintesc o iotă despre ea. Poate că n-o fi fost chiar atât de specială, la urma urmei...

— Se pare că într-o vreme a însemnat foarte mult pentru dumneavoastră, zise tataia. Sunt convins că aș putea să fac câteva presupuneri, dacă ați putea să vă amintiți orice amănunt despre ea. Sau, poate, să vă ajutăm să găsiți altceva de citit?

— Sunteți foarte amabil, zise politicos bărbatul, cu toate că deja arunca priviri spre ieșire. Dar, sincer să fiu – și știu că nu e cazul să spui așa ceva într-o librărie – pur și simplu nu-mi mai pasă.

Tataia ridică o sprânceană.

— Iertați-mă, nu vreau să fiu nepoliticos, continuă omul. Doar că, cu cât mă gândesc mai mult la ea, cu atât sunt mai derutat în privința însuși motivului pentru care am intrat aici.

— O carte, îi aminti tataia. Cu coperta albastră.

— Nici măcar nu sunt sigur că era albastră, răspunse

bărbatul, ridicând din umeri. În fine, vă mulțumesc pentru ajutor.

Și cu asta, plecă.

— Ce ciudat, zise tataia.

— Totuși, se întâmplă mereu ca oamenii să nu-și aducă aminte ce caută, remarcă Tilly.

— Da, dar de obicei, dacă-și dau osteneala să ajungă la librărie, sunt mai insistenți; uneori chiar se enervează dacă nu ne dăm seama imediat ce caută. *El* părea că uită ce voia chiar în timp ce stăteam de vorbă.

— La drept vorbind, am mai avut un astfel de client, își aminti Tilly. Alaltăieri, o femeie stătea și se holba la un raft de cărți de vreo zece minute fără să aleagă vreun volum, iar când am întrebat-o dacă pot s-o ajut cu ceva, a zis că nu știe sigur, după care a plecat.

— Mmm, foarte ciudat, mormăi bunicul.

Deodată, însă, atenția îi fu atrasă de o înșiruire de numere de pe ecranul casei de marcat; își încreți fruntea îngrijorat.

— Ei bine, să sperăm că nu asta e tendința. În ultimele câteva luni s-au vândut din ce în ce mai puține

cărți. Poate e doar din cauză că în sfârșit se încălzește, iar oamenii sunt entuziasmați să stea afară. De parcă n-am fi avut destule bătăi de cap. Tu cum faci față lipsei rătăcirii?

— O urâsc, răspuse Tilly cu vehemență. Urâsc faptul că nu pot s-o fac, că nu pot să vorbesc cu Anne¹ sau să rătăcesc cu Oskar, dar mai mult decât orice urâsc faptul că frații Underwood au putut pur și simplu să ne-o interzică, fără să ne ceară părerea.

De când Melville Underwood devenise Bibliotecar-șef al Bibliotecii Ascunse Britanice și-și numise propria soră, pe Decima, drept Consilier oficial, cei doi își transpuseră în faptă amenințarea de a limita rătăcirea prin legarea Edițiilor-Sursă. Ei promiseseră, printr-o serie de declarații cât se poate de oficiale, că era doar o măsură pe termen scurt, menită să mențină siguranța rătăcirii până când se vor acomoda cu noile lor roluri, însă familia Pages nu prea avea încredere în declarațiile sau promisiunile gemenilor.

— Amintește-mi, te rog, cum funcționează legarea cărților? zise Tilly. Și, în primul rând, de ce a inventat-o cineva?!

— Legătorii au inventat-o, îi explică tataia. Acel

¹ Anne Shirley, protagonista romanului *Anne de la Green Gables*, al scriitoarei canadiene Lucy Maud Montgomery (n. trad.).

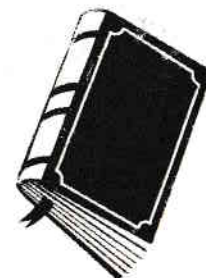
grup de bibliotecari care, cu ani și ani în urmă, au fost primii doritori să controleze cine poate să rătăcească. Pentru asta, s-au folosit de magia cărților – materia aia neagră și vâscoasă pe care ai văzut-o atunci când frații Underwood au dezmembrat basmele. E o barbarie, zău așa, modul în care folosesc ei magia cărților, exact contrariul sensului pentru care ea există.

— Dar cum funcționează? Tu ai făcut-o vreodată?

— Cărțile n-ar trebui să fie legate decât în situațiile cele mai grave, răspuse tataia. Iar unii sunt de părere că n-ar trebui legate niciodată. Cât timp am fost la conducerea Bibliotecii Britanice Ascunse, n-am legat decât o dată o carte, dar tot nu sunt convins că am făcut ceea ce trebuia. În orice caz, procesul în sine este destul de simplu. Tot ceea ce trebuie să faci este să trasezi un X cu ajutorul magiei cărților peste primul cuvânt din Ediția-Sursă a unei cărți și e ca și cum ai încuia ușa acelei cărți.

— Prin urmare, frații Underwood au făcut asta cu toate Edițiile-Sursă?

— Cu toate cele aflate în Biblioteca Ascunsă Britanică, din câte se pare. Cu toate că, după cum îi cunosc, i-au pus pe unii dintre subalternii lor s-o facă; fără îndoială, pe

acei bibliotecari care au reînviat cu bucurie numele de Legători. Dar fii fără grijă, Tilly, o să găsim noi ceva cât de curând.

— Nu pricep cum poți să fii atât de calm în privința asta, zise Tilly.

Furia de a fi privată de libertatea de a rătăciți încă îi furnica pielea.

— Nu sunt absolut deloc calm în privința asta, zise tataia. Sunt la fel de furios ca tine, însă e vorba despre o bătălie mult prea importantă ca să ne aruncăm pur și simplu în ea și să provocăm mai multe probleme. Trebuie să ne asigurăm că Sursele sunt protejate în orice moment, la fel ca și oamenii care lucrează în Biblioteca Ascunsă. Avem nevoie de un plan ca lumea.

— Eu *am propus* un plan ca lumea, zise Tilly revoltată.

— Știu, tu crezi că... Adică, te înțeleg că crezi...

Tataia ezită încordat de încercarea de a spune ce gândește fără să spună, de fapt, ce gândește.

— Știu că nu mă crezi când spun că Arhivarii există cu adevărat și că știu cum să-i găsec, continuă Tilly. Nu e nevoie să-mi explici încă o dată. Totuși, n-o să mă convingi. Două persoane diferite ne-au spus, mie și lui Oskar, că ei folosesc hărți ca să indice unde se află și sunt sigură că mie mi s-a trimis una.

— Nu ți s-a trimis nicio hartă, draga mea, zise tataia cu blândețe. Ai găsit o colecție de obiecte despre care crezi că sunt legate între ele, pentru că-ți dorești să fii de ajutor. Și noi te iubim foarte mult pentru asta, dar urmărirea acestor indicii presupune riscuri mult prea mari... În fine, nu *putem* să le urmărim. Și de unde am putea porni?

Tilly dădu ochii peste cap.

— Am putea porni de la Biblioteca Congresului din America, îi explică ea, ca unui copil care nu a fost atent. Acolo ne spune să mergem primul dintre indicii. E un... cum i-a zis mama, un număr poștal american?

— Un cod poștal, zise tataia.

— Exact, un cod poștal! Și mai avea un număr de catalog – chiar tu ai zis că numerele de catalog sunt ca hărțile –, așa mi-am dat seama!

— Nu putem să zburăm tocmai până în America doar ca să găsim o carte, Tilly, zise tataia. Și-acum, lasă-mă câteva clipe să mă mai uit o dată pe situația vânzărilor. Ce-ar fi să te duci s-o cauți pe mama ta? Hai, fii fată cuminte!

Unul dintre lucrurile care-i plăceau cel mai mult lui Tilly la bunicii ei era acela că aproape întotdeauna vorbeau cu ea ca și cum ar fi o persoană matură, capabilă să înțeleagă și să simtă multe lucruri și să

aibă idei bune. Dar asta însemna că, atunci când i se adresau ca unui copil, simțea și mai abitir usturimea – era ca și cum ar fi considerat-o prea micuță ca să înțeleagă.

Se ridică fără să mai scoată o vorbă, cu gândul s-o caute pe Bea și să discute cu ea despre hartă, dar, până să ajungă la scară, telefonul de pe teighea începu să sune.

— Pages & Co., bună dimineța, zise bunicul. Archie la telefon... A, Seb, bună, ai vreo veste? A... Sigur...

Își ridică privirea ca să se asigure că Tilly nu plecase și ridică o mână, făcându-i semn să rămână pe loc.

— E aici, rosti în receptor, iar Tilly se simți izbită de un val de teamă. Tataia trânti receptorul în furcă, o luă de mână și o trase spre ușa care făcea legătura dintre librărie și locuința familiei Pages.

— Ce tot faci? protestă ea, încercând să se smulgă din strânsoare. Mă doare, bunicule?

— Iartă-mă, Tilly, zise el, dar trebuie să te ascunzi. Imediat. Era Seb. Frații Underwood sunt pe drum, vin încoace... și te caută pe tine.

2

O MICĂ UMBRĂ DE ÎNDOIALĂ

— Ce vor de la mine? întrebă Tilly, în timp ce treceau în fugă prin bucătărie, spre scară.

— Mi-e frică să mă gândesc, zise tataia, având în vedere că ultima dată când i-ai văzut au încercat să-ți fure sângele.

— Dar nu e ca și cum pot face vreo chestie aici, la Pages & Co., zise Tilly, cu răsufierea tăiată, alergând în urma bunicului până la ultimul etaj, acolo unde era camera ei. Și doar nu-și închipuie că se pot târgui cu noi, după ce ne-au oprit deja să rătăcim.

— Nu vreau să risc, zise tataia. Pentru ei, tu ești acasă la o prietenă, la un ceai. O să vorbim cu ei, eu și bunica ta, să aflăm ce vor. Și-o s-o trimit pe mama ta să aștepte aici, cu tine. O să încui ușa care dă spre librărie, iar tu trebuie să-mi promiți că n-o să cobori. Da?

— Promit, răspuse Tilly, cu toată sinceritatea.

— E prima dată când mă bucur că nu poți să rătăcești, așa că n-o să poți dispărea pe undeva, rosti el posomorât, după care închise ușa cu un gest hotărât.

Tilly ascultă zgomotul pașilor care se îndepărtau la loc spre parter și-și dădu seama că-și uitase telefonul în librărie. Nu putea nici măcar să-i scrie celui mai bun prieten al ei, Oskar, ca să-i spună ce se întâmpla. Sigur, avea rafturile ei cu cărți, dar nu se prea credea în stare să se concentreze la citit, la cât era de neliniștită. Și judecând după stiva de cărți abia începute de lângă patul ei, concentrarea îi cam lipsea de ceva timp. Tilly își dădu seama că nu mai terminase o carte de aproape o săptămână – un timp foarte îndelungat pentru o cititoare atât de conștiincioasă ca ea.

Își plimbă degetele de-a lungul rafturilor, încercând să-și invoce credința pe care o avusese mereu în hazardul unei biblioteci – anume că deseori ajungi să găsești exact cartea potrivită la momentul potrivit. Poate că era ceva acolo care să-i poată distrage atenția. De obicei, biblioteca ei era atât de plină, încât trebuia să te opintești ca să scoți o carte din ea, dar observă că, în momentul de față, erau câteva locuri goale. Nu prea reușea să-și dea seama ce lipsea; probabil că erau cărți pe care le lăsase jos sau i le împrumutase lui Oskar.

Pe unul dintre rafturi era o adunătură ciudată de obiecte: cele despre care era convinsă că sunt indiciile menite s-o conducă spre Arhivari. Chiar dacă mamaia și tataia credeau că Arhivarii nu erau mai mult decât un basm despre rătăcitor, Tilly pur și simplu știa că ar fi fost o coincidență mult prea mare ca toate aceste obiecte să fi ajuns în posesia ei.

O cărticică subțire și un ghem de ață roșie, pe care i le dăduse o bibliotecară din Biblioteca Ascunsă Franceză, o cheie din *Grădina secretă*, o pungă cu firimituri din *Hansel și Gretel* – toate acestea își găsiseră calea spre ea în decursul a câteva zile.

Sigur trebuiau să însemne ceva, nu? Numai că, privindu-le cum stăteau aliniat astfel, nu putu să ignore o mică umbră de îndoială. Era greu să nu le vadă la fel cum le vede tataia: ca pe o înșiruire de obiecte fără legătură între ele, pe care le culesese în timp ce rătăcea, învăluite în dorințe deșarte.

Tilly oftă. Nu pentru prima oară își dori să fi putut rătăciti – să încerce descoperirea altor indicii, să afle ce crede Anne Shirley despre această situație